

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 kwietnia 2017r. skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. powódka P. (...) AS w S. (...) wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 26 070,60 euro wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

I 3 795 euro od dnia 15 października 2016r.;

II 3 237,30 euro od dnia 17 października 2016r.;

III 3 788,40 euro od dnia 24 października 2016r.;

IV 3 105,30 euro od dnia 5 listopada 2016r.;

V 3 105,90 euro od dnia 14 listopada 2016r.;

VI 3 012,90 euro od dnia 24 listopada 2016r.;

VII 2 940,30 euro od dnia 24 listopada 2016r.;

VIII 3 085,50z euro od dnia 26 listopada 2016r. tytułem wynagrodzenia za dostarczone pozwanej zamówione przez nią u powoda odpady z tworzyw sztucznych (pozew k. 2 – 4, pismo k. 70).

Zapadłym w dniu 27 lipca 2017r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 78).

We wniesionym od powyższego nakazu w dniu 21 sierpnia 2017r. sprzeciwie pozwana podniosła zarzut nieważności umowy, na podstawie której realizowano odbierane przez pozwaną dostawy spowodowanej tym, iż umowa powyższa z ramienia pozwanej podpisana została przez członka jej zarządu, który nie był uprawniony do samodzielnej reprezentacji pozwanej, podniosła nadto, iż dostarczany przez powódkę materiał nie był „najlepszej jakości”, o której powódka miała zapewniać, co z kolei uniemożliwiało jego prawidłowe przerobienie i z tej też przyczyny wniosła o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw k. 98 – 99)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 maja 2015r. strony zawarły umowę, na podstawie której powódka zobowiązała się dostarczać pozwanej odpady z tworzyw sztucznych. Z ramienia pozwanej umowę tę podpisał prezes jej zarządu – M. K. (umowa k. 11). Wedle początkowych uzgodnień cena za tonę powyższych odpadów wynosiła 180 euro (niesporne).

Szczegóły realizowanych na podstawie powyższej umowy dostaw uzgadniane były wcześniej drogą elektroniczną (wiadomości k. 152, 156, potwierdzenie zamówienia k. 153). Po dotarciu do pozwanej zamówionych przez nią partii towaru powódka w oparciu o różnice wagowe pomiędzy folią, która miała zostać dostarczona pozwanej, a faktycznie jej dostarczoną zgłaszane przez pozwaną w dokumentach międzynarodowych samochodowych listów przewozowych wystawionych w trybie Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) wystawiała faktury korygujące (pismo k. 46, tłumaczenie k. 47, wiadomość k. 138, 141, 145). Rozbieżności takie zgłaszano także drogą elektroniczną (wiadomość k. 179). Wobec nieuregulowania objętych wskazanymi fakturami należności powódka pismem z dnia 19 stycznia 2017r. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 26 070,60 euro, na którą łącznie opiewać miały wystawione przez nią faktury po uwzględnieniu kwot, o które obniżono wynagrodzenie w fakturach korygujących (pismo 48).

W trakcie realizacja umowy strony z inicjatywy pozwanej w czerwcu 2016r. podjęły rozmowy w przedmiocie obniżki ceny za tonę sprzedawanego pozwanej towaru z kwot po 180 euro do 150 euro. W trakcie powyższych rozmów

powódka zgodziła się na takową obniżkę do kwot po 165 euro za tonę zaznaczając jednocześnie, iż pozwana nie może liczyć na dalej idące obniżenie wynagrodzenia. W korespondencji tej pozwana przyznała jednocześnie, iż materiał pochodzący z trzech ostatnich dostaw został przetworzony poprzez jego zmieszanie ze skrawkami uzyskanymi z innych dostaw (korespondencja elektroniczna k. 119 - 120). Dostawy te realizowane były latem roku 2016 ich przetworzenie zaś przysporzyło pozwanej trudności spowodowanych obecnością w dostarczonym materiale octanu winylu, którego zadaniem jest poprawa jakości opakowań foliowych. Materiał wcześniej dostarczany pozwanej nie rodził takich problemów. Powódka ze swej strony sama przyznała, iż dostarczany przez nią surowiec istotnie zawiera domieszkę wskazanego wyżej związku chemicznego (zeznania świadka K. R. k. 220 - 221). Jednocześnie w mailu z dnia 13 czerwca 2017r. pozwana przystała na stanowisko prezentowane przez powódkę odnośnie ceny, po jakiej następować ma realizacja zamówień (wiadomość elektroniczna k. 124). Wobec uzgodnionego obniżenia ceny pozwana ponawiała zamówienia na dostawy kolejnych partii materiału. Odbierając realizowane po czerwcu 2016r. dostawy pozwana była już świadoma obecności w dostarczonym jej surowcu octanu winylu (zeznania świadka K. R. k. 221 - 222).

W wykonaniu poczynionych latem 2016r. uzgodnień powódka w dalszym ciągu dostarczała pozwanej odpady wystawiając jednocześnie faktury o numerach:

(...) na kwotę 3 936,90 euro z terminem płatności na dzień 14 października 2016r. (faktura k. 12, tłumaczenie k. 13).

(...) na kwotę 3 372,60 euro z terminem płatności na dzień 15 października 2016r. na 20 440 (faktura k. 14, tłumaczenie k. 15) Do obu wskazanych wyżej faktur powódka wystawiła fakturę korygującą o łączną kwotę 277,20 euro (faktura k. 28, tłumaczenie k. 29). Korekta powyższa wynikała z tego, iż na etapie ważenia dostarczonego towaru ujawniono, iż za zamiast towaru ujętego fakturą w ilości 20 440 kg dostarczono 19 620 kg. (list przewozowy k. 139)

III 16 399 na kwotę 3 979,80 euro za 24,12 ton z terminem płatności na dzień 22 października 2016r., do której z kolei wystawiono fakturę korygującą o kwotę 191,40 euro (faktura k. 16, tłumaczenie k. 17). Korekta spowodowana była tym, iż na etapie ważenia dostarczonego towaru przez pozwaną ujawniono, iż towaru tego było o 1,16 tony mniej (faktura korygująca k. 30, tłumaczenie k. 31, wiadomość o wynikach ważenia k. 140);

(...) na kwotę 3 187,80 za 19,32 tony euro z terminem płatności na dzień 4 listopada 2016r. (faktura k. 18, tłumaczenie k. 19) Do faktury tej powódka wystawiła fakturę korygującą o kwotę 82,50 euro (faktura korygująca k. 32, tłumaczenie k. 33). Przyczyną korekty było stwierdzenie przez pozwaną, iż towaru dostarczono o 0,5 tony mniej (list przewozowy k. 146);

(...) na kwotę 3 282,80 euro z terminem płatności na dzień 12 listopada 2016r. (faktura k. 20, tłumaczenie k. 21) Do faktury tej powódka wystawiła fakturę korygującą o kwotę 176,90 euro (faktura korygująca k. 34, tłumaczenie k. 35);

(...) na kwotę 3 144,90 euro z terminem płatności na dzień 23 listopada 2016r. (faktura k. 22, tłumaczenie k. 23);

(...) na kwotę 2 973,30 z terminem płatności na dzień 23 listopada 2016r. (faktura k. 24, tłumaczenie k. 25);

(...) na kwotę 3 118,50 euro z terminem płatności na dzień 25 listopada 2016r. (faktura k. 26, tłumaczenie k. 27).

Do trzech wskazanych wyżej ostatnich faktur powódka wystawiła fakturę korygującą o łączną kwotę 198 euro w oparciu o wiadomość pozwanej z dnia 21 września 2017r., z której wynika, że łącznie dostarczono jej 1 200kg. towaru mniej (faktura k. 36, tłumaczenie k. 27).

Zmiana stanowiska pozwanej co do dalszej współpracy z powódką nastąpiło w dniu 3 listopada 2016r., już po realizacji ostatniej ze wskazanych dostaw i wystawieniu faktury korygującej obowiązek zapłaty o kwotę 198 euro, kiedy to do powódki wysłano mail, iż pozwana z uwagi na problemy techniczne, jakie napotyka w procesie przetwarzania dostarczonego materiału, nie widzi możliwości dalszego kupowania go po dotychczasowej cenie (wiadomość k. 136). Odpowiadając na niego powódka w dniu 4 listopada 2016r. wskazała, iż poza pozwaną żaden inny odbiorca powódki zarówno w Europie jak i Azji nie zgłaszał podobnych problemów, w związku ze stanowiskiem pozwanej zaproponowała wstrzymanie dostaw na przyszłość polegającą na tym, iż z wyjątkiem tej, która została już uzgodniona nie będzie więcej

kolejnych ładunków. (wiadomości k. 135.). W odpowiedzi na powyższe, pozwana odmówiła przyjmowania od powódki jakichkolwiek dalszych dostaw (wiadomość k. 135).

W dniu 9 listopada 2016r. powódka przypomniała pozwanej o obowiązku zapłaty wystawionych dotychczas faktur, w dniu zaś 8 grudnia 2016r. zwróciła się z wezwaniem do ich zapłaty (wiadomość k. 135, tłumaczenie k. 164, wiadomość k. 47, tłumaczenie k. 48). W kolejnej wiadomości z dnia 26 lutego 2017r. pozwana zażądała zabrania dostarczonego jej towaru oraz „wycofania” wystawionych w związku z jego dostawą faktur, swoje stanowisko zaś w tym przedmiocie uzasadniła stwierdzeniem, iż „obecny poziom cen (....) nie pokrywa problemów z tym materiałem” (wiadomość k. 149).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, zeznań świadka K. R. jak również niesprzecznych z nimi oświadczeń samych stron. Wobec nieobecności na terminie rozprawy w dniu 13 listopada 2017r. wezwanych na powyższy termin do osobistego stawiennictwa osób uprawnionych do reprezentacji pozwanej, na podstawie art. 302 par. 1 kpc. zaniechano przeprowadzania dowodu z przesłuchania stron (zarządzenie k. 166, dowód doręczenia k. 216).

Co się tyczy pozostałych zgłoszonych przez stronę pozwaną dowodów osobowych, to wnioski te w świetle jednoznacznych w tym zakresie zeznań świadka R. ocenić należało jako prowadzące jedynie do przedłużenia postępowania, co skutkowało ich oddaleniem. Do stanowiska powyższego skłania przede wszystkim fakt, iż reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika strona pozwana nie wykazała, aby dowód z zeznań pozostałych zgłoszonych przez nią świadków służyć miał wykazaniu jakichkolwiek innych, istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych, aniżeli te, które dostatecznie wyjaśnione zostały już zeznaniami obecnego na terminie rozprawy w dniu 10 listopada 2017r. świadka R.. Pamiętać należy bowiem, iż wedle przepisu art. 227 kpc. przedmiotem dowodu są jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Skoro zaś popierając w dalszym ciągu wnioski o przesłuchanie pozostałych świadków strona pozwana nie wskazywała jednocześnie, aby zeznania te służyć miały wykazaniu innych faktów, aniżeli te, których dowodzić miały zeznania świadka już w sprawie przesłuchanego, to dalsze mnożenie dowodów na okoliczności już wykazane, którym w dodatku powódka nie przeczyła, ocenić należało jako działanie prowadzące jedynie do przedłużenia postępowania (postanowienie k. 234).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle dokonanych ustaleń faktycznych powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Negując zasadność żądania pozwu pozwana wskazała w pierwszej kolejności na nieważność umowy z dnia 15 maja 2015r. wskazując na to, iż umowa powyższa podpisana została przez jednego jedynie członka zarządu pozwanej w sytuacji, w której do składania oświadczeń woli w imieniu spółki wymagane było – wedle art. 205 par. 1 ksh – współdziałanie dwóch członków zarządu. Istotnie wedle dominującego w literaturze prawniczej stanowiska, dokonanie czynności prawnej przez jedną osobę przy wymogu reprezentacji łącznej powoduje **nieważność czynności prawnej**. Podzielenie prezentowanego wyżej stanowiska także na gruncie niniejszej sprawy nie przesądza jednak – wbrew stanowisku pozwanej – o niezasadności żądania pozwu.

Jak wynika bowiem z pozostałych poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, pomiędzy stronami postępowania doszło do zawarcia umowy w oparciu o wymianę poczty e-mail i załączane do niej załączniki oraz związane z tym działanie przedstawicieli stron. Powódka na podstawie zachowania się pracownika pozwanej w osobie K. R., z którym prowadziła rozmowy zarówno osobiście jak i w drodze korespondencji elektronicznej mogła być przekonana o tym, że świadek ten był umocowany do reprezentowania ww. podmiotu gospodarczego w zakresie zawarcia umowy sprzedaży spornych odpadów po cenie wynoszącej 165 euro za tonę, które zostały w konsekwencji działań stron dostarczone pozwanej. Do wniosku takiego uprawniał w szczególności fakt, iż pozwana dokonywała uzgodnionych wcześniej płatności za dostawy mające miejsce jeszcze przed uzgodnioną w czerwcu 2016r. obniżką ceny sprzedaży towaru dostarczanego przez powódkę właśnie na podstawie zamówień, jakie w imieniu pozwanej składał tenże świadek. W toku procesu pozwana nie wypierała się swojej wiedzy o uzgodnionych w wyniku prowadzonej korespondencji warunkach dostawy, działania zaś samej pozwanej podejmowane zarówno w okresie poprzedzającym sporne dostawy jak i w ich trakcie wyrażające się każdorazowym odbieraniem dostarczanego jej towaru, następnie

zaś jego wazaniem w celu sprawdzenia dostarczonej jego ilości i informowaniu o wynikach tych czynności powódki skutkujące wystawianiem faktur korygujących, świadczą o tym, iż uzgodnione przez świadka K. R. warunki dostaw nie były przez pozwaną kwestionowane.

Na podstawie wskazanych wyżej zachowań pozwanej powódka mogła być przekonana o tym, że świadek posiadał w tym aspekcie niezbędne umocowanie do zawierania czynności prawnych tego rodzaju ze stroną powodową także podczas jego pobytu w Norwegii, kiedy to negocjowano obniżenie cen przysyłanych dostaw, jak i w trakcie prowadzenia korespondencji elektronicznej, w trakcie której świadek ten składał kolejne zamówienia po nowej już, obniżonej do 165 euro cenie.

Zatem – wbrew stanowisku pozwanej - doszło jednak ostatecznie do zawarcia między stronami umowy, na podstawie której powódka dokonała w okresie września – października 2016r. ośmiu kolejnych dostaw zamawianej przez pozwaną folii. Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, iż umowa powyższa nie została przez strony podpisana. Forma pisemna nie jest bowiem dla tejże umowy wymagana i nie warunkuje jej ważności.

W judykaturze i doktrynie od dawna przyjmuje się, że pełnomocnictwo może być udzielone przez mocodawcę również w sposób dorozumiany, w tym przez brak sprzeciwu wobec jego ustanowienia (przy reprezentacji łącznej) czy milczące akceptowanie czynności pełnomocnika (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r., w spr. II CKN 46/01, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 sierpnia 1995 r., w spr. I ACR 410/95, (...), Nr 4 z 2003 r., str. 107, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 lipca 1992 r., w spr. I ACR 323/92, OSA, z. 7 z 1993 r., poz. 47, zob. też J. K., „Uwagi na temat pełnomocnictwa dorozumianego”, *Palestra*, z. 11-12 z 2010 r., str. 114-122 i przytoczone tam dalsze przykłady z orzecznictwa oraz literatury prawniczej). Należy zauważyć, że w działalności gospodarczej spółki praktycznie niewykonalne byłoby zachowanie przy każdej czynności zarządzającej wymogu jednoczesnej reprezentacji łącznej w rozumieniu art. 205 § 1 KSH.

W konsekwencji podzielić należało stanowisko pełnomocnika powódki, że do zawarcia między stronami spornej umowy doszło, na zasadach wynikających z przepisu art. 72 § 1 KC. W ocenie sądu nastąpiło to w czerwcu 2016r., po otrzymaniu przez powoda maila ostatecznie potwierdzającego zaakceptowanie przez pozwanego nowej, obniżonej do 165 euro za tonę ceny, po jakiej dokonywać miały się przyszłe dostawy.

Za okoliczność mającą uzasadnić odmowę udzielenia ochrony żądaniu pozwu nie mógł uznany zostać także argument, iż dostarczany przez powódkę materiał „nie był najlepszej jakości”, o której to jakości powódka miała zapewniać pozwaną. Twierdzenie powyższe nie wytrzymuje konfrontacji z wynikami przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego w postaci zeznań zgłoszonego przez samą stronę pozwaną świadka K. R., z których treści jednoznacznie wynika, iż obecność związku chemicznego mającego negatywnie odbijać się na możliwości przetwarzania przez pozwaną dostarczanych jej odpadów ujawniła się po raz pierwszy przy okazji dostaw realizowanych jeszcze w latem roku 2016r. Co więcej, jak wynika z przedstawionej w sprawie prowadzonej w tym przedmiocie korespondencji elektronicznej z czerwca 2016r., jak i zeznań świadka R., powódka przyznawała, iż identyfikowany przez pozwaną jako źródło problemów związek chemiczny jest obecny w dostarczanej przez powódkę folii. Utrzymująca się jednak co najmniej od czerwca 2016r. świadomość jego obecności nie przeszkadzała bynajmniej stronie pozwanej w kierowaniu do powódki w miesiącach wrzesień – październik 2016r. kolejnych zamówień, za które jednak już nie zapłaciła. W świetle wyników przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie wytrzymują zatem krytyki twierdzenia pozwanej, jakoby obecność niechcianego przez pozwaną składnika dostarczanej folii miała być przez powódkę zatajana. Bez wątplenia przedmiotem kierowanych do pozwanej dostaw były rzeczy oznaczone co do gatunku, to zaś oznacza, iż wedle art. 357 kc. z braku unormowania tego zagadnienia w przepisach bądź w umowie samej stron, obowiązkiem powódki było dostarczanie pozwanej rzeczy o co najwyżej średniej, nie zaś – jak wywodzi pozwana – najwyższej jakości. W ocenie sądu, w świetle przedstawionej w toku postępowania korespondencji elektronicznej jak i zeznań świadka strony pozwanej, podnoszona przez pozwaną obniżona jakość dostarczanego przez powódkę towaru od początku traktowana była jako argument mający uzasadnić oczekiwane przez pozwaną obniżenie pierwotnie uzgodnionej ceny kupowanego przez nią towaru. Skoro porozumienie co do takiego obniżenia zostało osiągnięte, to oznacza, iż uzyskane obniżenie ceny rekompensować miało ewentualne trudności, jakie pozwana napotykać

mogła w procesie przetwarzania dostarczonej jej począwszy od lata 2016r. folii. Gdyby zaś w ocenie pozwanej, domieszka związku chemicznego mającego utrudniać proces przetwarzania kupowanych odpadów stanowić dla niej wadę uniemożliwiającą racjonalne jego wykorzystanie, to nie ograniczyłaby się do samych negocjacji mających na celu obniżenie ceny nabywanego towaru, lecz po prostu zrezygnowałaby z jego dalszego zamawiania, co zresztą uczyniła definitywnie w wysłanym przez świadka R. mailu z dnia 3 listopada 2016r. Wobec tego jednak, iż wiedza o obniżonej – w ocenie pozwanej – jakości nabywanego towaru nie powstrzymała jej przed składaniem, następnie zaś odbiorem kolejnych, mających miejsce we wrześniu i październiku 2016r. jego zamówień, to okoliczność powyższa nie może uznana zostać za uwalniającą ją od przyjętego w umowie obowiązku zapłaty za nie.

Z uwagi na powyższe, żądaniu pozwu należało udzielić ochrony w całości zarówno co do należności głównej jak i należnych na podstawie art. 481 par. 1 kc. odsetek ustawowych za opóźnienie.

Rozstrzygnięcie o należnych powodce kosztach postępowania w postaci opłaty od pozwu oraz wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 5 417zł. ustalonego na podstawie par. 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zapadło zgodnie z wyrażoną przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Wbrew stanowisku pełnomocnika pozwanej za część powyższych kosztów na podstawie art. 98 par. 4 kpc. uznać należało także poniesione przez stronę powodową w kwocie 1 280zł. koszty podróży, jaką prezes powodowej spółki w związku z zarządzonym dowodem z przesłuchania stron odbył do sądu orzekającego i z powrotem, a także koszty jego pobytu w Polsce. Stosownie do regulacji zawartej w art. 2 i 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w skład kosztów procesu wchodzi wydatki, do których należą między innymi koszty przejazdów strony oraz równowartość innych wydatków spowodowanych osobistym stawiennictwem w sądzie. W świetle przywołanej wyżej regulacji, jako pozbawiony znaczenia dla oceny zasadności zgłoszonego żądania ocenić należało argument pozwanej, iż nakazane przez sąd stawienie się w celu przesłuchania prezes powodowej spółki wykorzystał również jako okazję do załatwienia innych spraw niezwiązanych z prowadzonym przez jego spółkę procesem. Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.